

RC Monitor

zpravodajský týdeník

ROČNÍK VI., ČÍSLO 18

27. září 2009

neprodejné

Z OBSAHU

Návštěva papeže v médiích, str. 2

Okradená Církev, str. 5

Duchovní příprava na návštěvu papeže, str. 6

Rozhovor s Rémi Braguem, str. 8

Tradice Otců

Z kázání svatého biskupa Augustina [354–430]

Kristus tě tedy pase a soudí, odděluje své ovce od ovcí, které nejsou jeho. *Mé ovce, praví, slyší můj hlas a jdou za mnou.*

Zde mi připadá, že všichni dobří pastýři jsou zahrnuti v osobě jediného pastýře. Ne že by dobří pastýři chtěli, ale jsou zahrnuti v tom jediném. Mnohost představují ti, kdo jsou rozdělení. Mluví se však o jediném pastýři, neboť se tu nabádá k jednotě. Určitě se zde totiž nemlčí o více pastýřích, ale mluví se o jediném z toho důvodu, že by Pán tehdy nenašel nikoho, komu by svěřil své ovce. Ale svěřil je, až když našel Petra. Ano, právě v Petrovi zajistil jednotu. Apoštolů bylo mnoho, ale jen jedinému se říká: *Pas mé ovce*. Rozhodně to neznamená, že nejsou žádní dobří pastýři, tak si to jistě nesmíme vykládat, ani s Božím milosrdenstvím se přece nesrovnává, že by se nerodili a nebyli ustanovováni.

Ostatně jsou-li dobré ovce, jsou také dobří pastýři, neboť z dobrých ovcí se stávají dobří pastýři. Ale všichni dobří pastýři jsou zahrnuti v osobě jediného, neboť jsou v dokonalé jednotě. Když pasou oni, pase Kristus. Neboť ženichovi přátelé neprosazují svůj hlas, ale radují se z hlasu ženichova. Proto pase on sám, kdykoli pasou oni. A proto také může Pán říci: „Já je pasu.“ Neboť v nich je jeho hlas a je v nich i jeho láska. A proto, když Pán svěřoval své ovce Petrovi, jako svěřuje člověk něco druhému, chtěl, aby s ním byl Petr v dokonalé jednotě: aby on sám byl hlavou a Petr aby představoval tělo, to jest Církev. A aby tvořili přímo jedno tělo jako ženich a nevěsta.

Sváteční host

Kristův náměstek přijíždí do drsné země

Staroslověnská legenda o svatém Václavu mluví o naší zemi jako o „krajíně severní, nad jiné drsné a ve víře lhostejné“. Do této drsné země přijíždí papež a zastihuje ji ve chvíli, kdy se propadá do politického chaosu. Ale papež je člověkem, který myslí v dlouhodobější perspektivě, než jsou politické otřesy a krize. Je proto znepokojen známkami civilizačního rozpadu v celé Evropě: to celá Evropa opouští a podceňuje své křesťanské dědictví. Prezident Klaus, který má zvláštní talent slápnout v historické debatě do čehosi páchnoucího, dokonce řekl, že „Evropa žádnou společnou ideu nejenže nemá a mít nemůže, ale ani ji nepotřebuje“.

Civilizační krize, v níž žijeme, bývá charakterizována jako postkřesťanská doba. Ale – jak před časem řekl jeden z velkých biskupů naší doby – doba těsně předkřesťanská se nápadně podobala té dnešní. Výzvy, jimž čelíme jako dnešní katolíci, jsou podobné těm, jimž čelili první křesťané – demoralizující blahobyť, ztráta smyslu pro veřejné věci, demografická imploze: a to by nám mohlo pomoci uvědomit si perspektivu, v níž oni tehdy evangelizovali svou kulturu.

Jak evangelizoval svatý Václav onen stále ještě barbarský prostor, v němž mu bylo dáno vládnout? Vnáší sem napří-

klad myšlenku křesťanské charity, na níž se podílel osobně. Přispěl i k posílení práva: zřídil pro lid zákonodárství, jež nerozlišuje mezi chudým a bohatým, v rozsuzování býval obezřelý, jak praví legenda. Snažil se o odstranění brutality v prosazování práva, snažil se dokonce i o odstranění mučení během vyšetřování, což byla myšlenka víc než pokroková.

Kníže Václav bojoval také s otroctvím: jak aktuální věc v naší době, kdy se masivně rozrůstá obchod s lidmi!

Na Václavově působení vidíme také zásadní, nový rys křesťanského náboženství: jeho vazbu na přirozený rozum a na vzdělání. Nová evangelizace, o níž mluví dnešní papežové, nevede – slovy kardinála Lustigera – přes podíl na politické moci, ale přes „nové obrácení kultury“. Vzdělání je zde alfou a omegou.

Papež Benedikt, který desítky let působil právě jako vysokoškolský pedagog, neskrývá dnes své obavy z oslabení racionality v dnešní evropské kultuře. Právě on už před časem poukázal na to, že dnešní Evropa trpí „sebenenávistí“, že si odmítá vážit sebe samotné. O to vítanějším hostem je v naší „nadmíru drsné“, postkomunistické zemi, která potřebuje reevangelizaci své kultury víc než mnohé jiné.

Michaela Freiová

Instalace objektu Davida Černého v paláci Lucerna

ZPRÁVY

Papežova návštěva na obrazovkách a v rozhlase

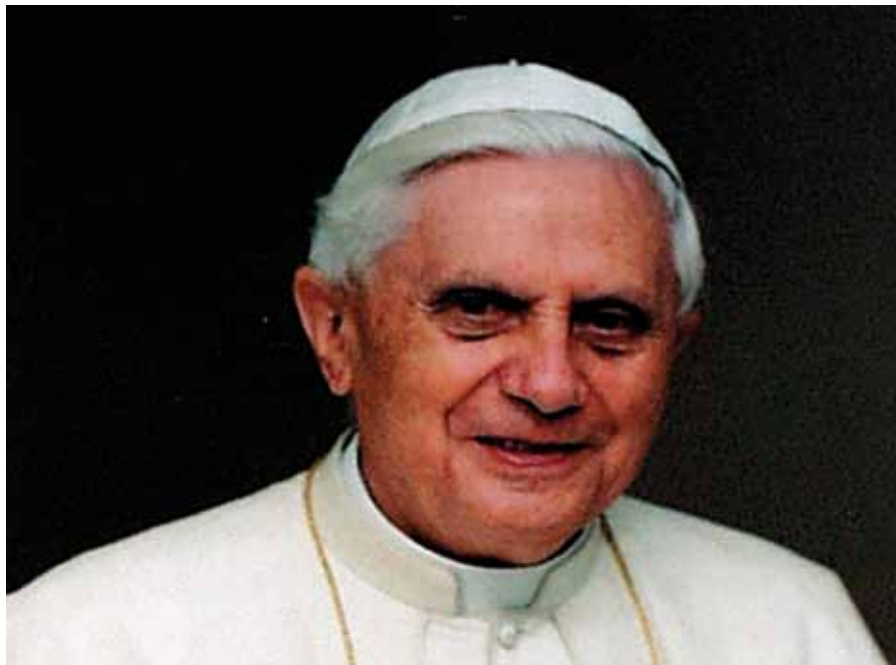

Foto: www.stv.sk

Státní a pastorační návštěva papeže Benedikta XVI. v České republice bude velmi podrobně sledována místními médii, především TV Noe, která při té příležitosti dokonce rozšíří digitální vysílání i mimo hlavní město, ale i Radiem Proglas, Českou televizí a Českým rozhlasem.

TV Noe a Proglas

Diváci se budou moci setkat s programem Svatého otce v sedmi několikahodinových vysílacích blocích, pro něž TV Noe vytvořila v Ostravě Studio Benedikt.

Pátek 25. 9.: ve 20.05 h – *Dobrodružství pravdy*, nový italsko-německý dokument o Benediktu XVI. V bloku 16.45–21.00 přímý přenos z papežova setkání s představiteli politického, společenského života a s diplomatickým sborem. V 18 h modlitby nešpor z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha, potom přenos Koncertu naděje z Brna.

Sobota 26. 9.: od 7 h koncert Hradišťanu a Kantilény, od 10 h přenos mše svaté v Brně-Tuřanech; od 17 h setkání papeže s představiteli Ekumenické rady církvi a s akademickou obcí; 19.30–22.30 h přímý přenos ze Staré Boleslavi.

Pondělí 28. 9.: od 6.30 h přenos ze S. Bo-

leslavi (příjezd Svatého otce asi v 8.45 h); 17.–19 h diskuze (v 17.15 přenos rozloučení Benedikta XVI. z pražského letiště). Všechny hlavní body programu papežovy návštěvy (mše svaté, významná setkání) můžete sledovat rovněž na vlnách Radia Proglas.

Česká televize

Na zpravodajském kanálu ČT24 a částečně i na ČT2 a ČT1 budou vysílána všechna setkání Svatého otce: jeho přilet, zastavení v kostele Pražského Jezulátka v Karmelitské ulici, přijetí u prezidenta České republiky, nešpor ve svatovítské katedrále, setkání s politiky, setkání s akademickou obcí i rozloučení na ruzyňském letišti.

Český rozhlas

Papežské návštěvě se budou široce věnovat i hlavní rozhlasové stanice – Radiožurnál, Praha (přenos mše sv. z Boleslavi a nešpor) a Vltava (přenos mše svaté z Brna). Stanice ČRo 6 koncipovala své nedělní vysílání (27. 9. od 18 do 24 h) jako monotematický blok zaměřený na papežovu návštěvu a příbuzná témata.

TV Noe, Proglas, Český rozhlas,
www.navstevapapeze.cz

Unikátní hudebně- literární večer v Brně

Brněnská katedrála na Petrově zažije na podzim světovou premiéru hudebního projektu k oslavám sametové revoluce a svatořečení Anežky České s názvem *Tobě a nám, Anežko Česká*. Unikátní koncertní projekt, který je zároveň světovou premiérou, chce podtrhnout význam události, na jejímž počátku bylo svatořečení Anežky České papežem Janem Pavlem II. To podle některých historiků významně přispělo k pádu komunistického režimu. Slavnosti by se měl účastnit i první český polistopadový premiér a jeden z vůdců sametové revoluce Petr Pithart.

Na komponovaném hudebním večeru se v režii nejvýznamnějšího českého divadelního režiséra J. A. Pitínského představí přední herečky českého uměleckého života. V trojroli Anežky České mají vystoupit Marta Issová, Daniela Kolářová a Vlasta Chramostová. Dramatické výstupy doplní monumentální skladby Oliviera Messiaena v podání Tomáše Thona, představí se gregoriánský chorál souboru *Schola Gregoriana Pragensis* pod vedením Davida Ebena a také pěvecký sbor *Vox Iuvenalis*.

Musia

Papež zaslal pozdrav Židům k novému roku

Benedikt XVI. zaslal hlavnímu římskému rabínovi poselství s gratulací k oslavám nového roku 5770, Dne smíření a Svátkům stánků. Opětovně vyjádřil své přátelství a naznačil, že po svátcích navštíví římskou synagogu. Rabi Di Segni za poselství poděkoval.

Zenit

Nejlevnější způsob boje s klimatickými změnami

Podle zprávy, kterou si objednala radikální propotrátová environmentalistická skupina *Optimum Population Trust*, každých £ 7 vydaných na „plánování rodiny“ za 40 let sníží emise CO₂ o více než tunu. Plánováním rodiny rozumí potraty, sterilizaci a masovou distribuci antikoncepčních prostředků.

lifesitenews.com

ZPRÁVY

Mluvčí Svatého stolce k cestě Benedikta XVI. do České republiky

„Zanedlouho se papež znovu vydá na cestu, bude to krátká, ale intenzivní návštěva České republiky, ve dnech 26. až 28. září. Papež zavítá do srdce Evropy, do země se starobyloú a velkou kulturní tradicí, ke které křesťanství podstatně přispělo, do země, která si v těchto dnech připomene dvacet let od pádu komunistického režimu a mírového znovuzrození demokracie, do země, kde je sekularizace tak rozšířená, že náboženskou praxi vykonává jen menšina. Poselství, která Svatý otec může adresovat věřícím a všem lidem dobré vůle v takové zemi, jsou mnohá a silná. Jistě mezi nimi bude povzbuzení pro živou a odvážnou církev v jejím vydáváním svědectví, aby uměla šířit naději a solidární milosrdnou lásku ve svém okolí, zejména v mladých ge-

neracích. Bude tu pozvání k srdečnému ekumenismu, který dá důvěryhodnost a hloubku přínosu věřících k vytváření budoucnosti v sekularizované společnosti. Nabídne perspektivu velké kulturní a morální hloubky, aby se proces sjednocování Evropy neomezil jen na materiální a ekonomické aspekty, ale aby v sobě obsahoval také bohatství sdílených hodnot, nezbytných pro zajištění důstojnosti lidské osoby. Národní slavnost, důvod volby data papežovy cesty, je věnována mučedníkovi svatému Václavovi. Jak účinněji připomenout, že křesťanství z celého srdce poskytl a chce i dále poskytovat cennou službu nejhlubšímu bytí a naději národa, každého národa?“

Federico Lombardi
RaVat

Benedikt XVI. svolal zvláštní synodu pro Blízký východ

Benedikt XVI. oznámil konání speciální synody pro Blízký východ. Bude se konat od 10. do 24. října; už nějaký čas to žádá východní katolická církev. Cílem je rozhovor o věcech, jež tíží katolíky v regionu, a bude třeba stanovit odpovídající kroky.

Patriarchové předložili papeži podklad, který se týká čtyř důležitých bodů: nárůstu fundamentalismu a nekřesťanskosti mezi křesťany, nutnosti muslimsko-křes-

ťanského dialogu, pozice východních katolických patriarchů v obecné církvi a církevní jurisdikce v Kuvajtu a zemích Perského zálivu.

Dalším problémem je exodus křesťanů z Blízkého východu, zvláště ze Svaté země, Íránu a Libanonu, přítomnost křesťanů na sociálním, kulturním, náboženském a politickém poli a výchova křesťanů k obhajobě jejich práv.

Asia News

Rub čínského hospodářského vzestupu

Čínský průmyslový boom má za následek otrávenou půdu, vodu a celé vesnice. Ve vesnici Šangba (provincie Guangdong) mají oranžovouodu, která poškozujee zdraví obyvatel. Přitom se nepodnikají žádné zvláštní kroky ve zdravotní péči. Podobných „rakovinných“ vesnic jsou stovky, možná tisíce.

V řece vymřely ryby, pochcípala kuřata i kachny, které pily z řeky. Rakovina postihuje mnoho lidí, i mladých, ničí jim žaludky, ledviny, játra i střeva. Počet

nemocných a zemřelých stoupá. Testy ukázaly, že voda obsahuje vysoké množství kadmia a zinku.

Obyvatelé nevědí, kam jít, a jinou vodu na pití nemají. Zkaženou vodou se zavodňují rýžová a obilná pole, ale lidé nemají k jídlu nic jiného než to, co si zde vypěstují. Podle studie Světové banky umírá v Číně téměř půl milionu lidí předčasně na následky zamořeného vzduchu a vody. Vesničané nemají nárok na kompenzaci.

Asia News

Den Charity 2009

Na den svatého Vincence z Paul (27. září), patrona a zakladatele moderní charitativní činnosti, chce Česká katolická charita představit svoji činnost a informovat o širokém spektru poskytovaných služeb pro všechny, kteří potřebují pomoc. Tradičně se Den Charity koná na jižní Moravě, v západních Čechách a na Královéhradecku. K akci se připojily také další regiony. Den Charity není spojen s žádnou finanční sbírkou.

Při příležitosti Dne Charity obdrží letos Cenu Charity za mimořádné charitní dílo 24. září 2009 v Praze osm nominovaných osobností činných v oblasti charitativní péče.

ČKCH

Vědec: Ohledně kondomů má papež pravdu

René Ecochard, ředitel biostatistického oddělení v nemocničním centru lyonské university, prohlásil, že papežovo tvrzení, podle něhož kondomy jen zhoršují krizi okolo AIDS, je prostě realistické. V rozhovoru pro list *La Manche Libre* řekl, že se debata o kondomech stala věznem ideologie.

Jako u každého technického prostředku prevence, i u kondomu lze jeho účinnost kvantifikovat. Všichni epidemiologové se dnes shodují v tom, že kampaň distribuující kondomy v zemích, kde je podíl zasažených lidí vysoký, prostě nefunguje. Jestliže kondom zafunguje ve čtyřech z pěti použití, může to stačit tam, kde AIDS není příliš rozšířený. Ale v zemi, kde je zasaženo 25% mladých lidí – v Keni, Malawi, Ugandě, Zambii – to prostě nestačí.

Papež je dobře informován římskou akademií věd a zvládl tuto otázku před odjezdem do Afriky velmi dobře, říká Ecochard. Upozornil také, že jedině v Ugandě, kde se uplatňuje strategie zdrženlivosti, se podařilo snížit počet obětí AIDS na třetinu.

Zenit

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

ZPRÁVY

Řeholnice v jižním Rusku

Už 25 let pracují „Služebnice eucharistického Ježíše“ ve městě Marx na Volze. Přišly sem z kazachstánské Karagandy. Tehdy nebyl na jihu evropského Ruska jediný kněz a sestry musely jezdit ke zpovědi a na mši svatou 920 km vlakem: třikrát do roka sem kněz přijel.

Sestry učily lidi modlit se, připravovaly je křtu a dalším svátostem. Žily 17 let v polorozbořeném domečku, který se nelíšil od jiných domků v ulici; přesto jich přibývalo. Pracovaly v civilních zaměstnáních a učily ve škole. V roce 2001 byl pro ně vysvěcen malý klášter.

Dnes v něm žije 14 sester, které se starají o děti a mládež a pomáhají, kde se dá. Čtyři hodiny denně rozjímají před svatostánkem.

Kathnet

Benedikt XVI. přijal velkovévodu Lucemburska

Benedikt XVI. dnes v Castel Gandolfo při příležitosti udílení ceny kardinála Van Thuâna za solidaritu a rozvoj přijal Jeho Královskou Výsost Velkovévodu Lucemburského Henriho a doprovod. Předávání cen se konalo včera večer v Palazzo Colonna v Římě. Ocenění nese jméno po vietnamském kardinálovi Van Thuân, od jehož smrti uplynulo sedm let a jehož proces blahorečení probíhá.

Henri Lucemburský minulý rok z důvodu svědomí odmítl podepsat zákon o euthanasii, který schválil lucemburský parlament – ten potom zbavil hlavu státu práva vetovat zákony.

RaVat

Brandýs daruje papeži vzácnou kopii Palladia

Kopii Palladia země České chtějí zástupci města Brandýs nad Labem-Stará Boleslav předat papeži Benediktu XVI. při jeho chystané návštěvě. Brandýs chce papeži předat kopii vyrobenou v roce 1929. Kromě kromě kopie středověkého reliéfu s mariánským motivem dostane papež také originální perokresbu staroboleslavského svatováclavského kostela od významného brandýského rodáka Jana Severy.

ČTK

Britští lékaři nechali zemřít předčasně narozené dítě

Dvaatřicetiletá britská matka Sarah Capewell porodila svého syna po 21 týdních a 5 dnech těhotenství. Lékaři mu odmítli poskytnout intenzivní péči, protože dítě bylo dva dny pod limitem uvedeným ve směrnicích pro lékařskou praxi, které zpracoval *Nuffield Council on Bioethics*.

Mladá matka řekla, že její syn křičel a zemřel po dvou hodinách v jejím náručí. Pořídila jeho fotografie a marně žádala lékaře o pomoc, kteří jí řekli, že té by se jejímu synovi dostalo, kdyby se narodil o dva dny později. Když se odvo-

lávala na práva dítěte, řekli jí, že je to jen plod (*fetus*).

Britský *National Institute of Health and Clinical Excellence* otevřeně prohlásil, že takové směrnice jsou založeny na finančních motivech a na úvaze o tom, jak nákladná je taková lékařská péče ve srovnání s „kvalitou života v dalších létech“, kterou může poskytnout. Je to výraz utilitaristického trendu ve filosofii lékařské péče, která v posledních desetiletích nahrazuje klasickou lékařskou etiku.

lifesitenews.com

Španělští lékaři: Raději vězení než potrat

Doktor Esteban Rodriguez, mluvčí organizace *Derecho a Vivir (Právo na život)*, řekl, že španělští lékaři jsou připraveni čelit vězení, než aby zabili nenarozené dítě. Toto prohlášení vydal v souvislosti s připravovaným zákonem, o němž ministr spravedlnosti Francisco Caamano řekl, že neposkytne lékařům právo odmítnout provedení potratu.

Doktor Rodriguez prohlásil: „Raději půjdeme do vězení, než abychom následovali zločinný zákon. Jsme ochotni

spáchat údajný zločin neposlušnosti než zločin potratu. Nebudeme zabíjet naše pacienty ani páchat zločin proti veřejnému zdraví úmyslným poškozováním zdraví žen bez ohledu na to, jak nám ministr spravedlnosti hrozí a zneužívá svou moc.“

Organizace *Derecho a Vivir* připravuje na 17. říjen masovou demonstraci proti novému potratovému zákonu, který v případě jeho přijetí by byl nejhorší v celé Evropě.

lifesitenews.com

Arcibiskup Hilarion: Podporujeme papeže, i když je vystaven opozici

Volokolamský metropolita, arcibiskup Hilarion Alfejev, předseda odboru moskevského patriarchátu, uspořádal včera po návštěvě u Benedikta XVI. tiskovou konferenci, na níž mimo jiné řekl:

„My podporujeme papeže v jeho obhajobě křesťanských hodnot, stojíme za ní i tehdy, kdy jeho odvážná prohlášení vzbuzují negativní reakce ze strany některých politických či veřejných činitelů, anebo jsou odmítána a překrucována některými médii. Věříme, že má povinnost svědčit o pravdě, a proto za ním stojíme, i když se jeho slova setkávají s opozicí.“

Na otázku, co si metropolita Hilarion myslí o možném setkání moskevského patriarchy a římského papeže, řekl:

„Osobně doufám, že setkání mezi papežem a moskevským patriarchou, které je mnohými tolik očekáváno, se dříve či

později uskuteční. Zodpovědně mohu říci, že na obou stranách existuje touha velmi pečlivě toto setkání připravit.“

Arcibiskup Hilarion dále řekl, že takovéto setkání by bylo velkým krokem vpřed ve vztazích mezi katolíky a pravoslavnými, ale i bez toho existuje v „dnešním odkřesťanštěném světě široké pole spolupráce v předkládání duchovních a morálních hodnot křesťanské víry“. „Církev není supermarketem ducha“, řekl arcibiskup Hilarion, „církev činí život plnějším, lidštějším a božským“. Arcibiskup Hilarion odpověděl také na otázku, týkající se postoje k ekumenickému patriarchátu Konstantinopole, a řekl, že moskevský patriarcha Kirill chce začít psát novou stránku vzájemných vztahů ve znamení otevřenosti a upřímnosti.

RaVat

POHLED Z ŘÍMA

Okradená Církev

Papež pokračuje v reinterpretaci Koncilu

Je tomu sotva dva týdny, co jsem informoval o smělé vystoupení sekretáře vatikánské Kongregace pro katolickou výchovu, který ohlašoval nástup nové generace kněží a seminaristů, kritizujících, stručně řečeno, jednání pokoncilní generace. Vystoupení arcibiskupa Jean-Louise Bruguese mělo formu jakéhosi generačního *mea culpa*: Sekularizovali jsme Církev v dobré víře, že právě tak naplňujeme koncilový postulat otevřenosti světu – říkal francouzský hierarcha.

Minulé pondělí se hlavní teze arcibiskupa Bruguese ve Vatikánu opět ozvaly. Tentokrát v podání Benedikta XVI. osobně a v ne ledajakém kontextu, nýbrž při zahájení návštěvy *ad limina* biskupů nejpočetnější místní církve, totiž brazilských. „Několik desetiletí po II. Vatikánském koncilu – říkal papež – někteří chápali otevřenost světu nikoli jako požadavek misijního nadšení, ale jako podřízení se sekularizaci, v níž shledávali některé křesťanské hodnoty, jako rovnost, svoboda či solidarita. Tak byly vysílány signály ohlašující připravenost k ústupkům.“ Benedikt XVI. připomíná některé církevní představitele, kteří „v reakci na očekávání veřejného mínění vstoupili veřejně do diskuse o etických otázkách, a přestali mluvit o některých základních pravdách víry, jako je hřích, milost, teologální život (ve vztahu k Bohu – pozn. překl.) a poslední věci člověka (smrt, soud, věčné zatracení nebo spása – pozn. překl.). Mnoho církevních společenství – říká papež – podlelo autosekularizaci. Úmyslem bylo přiblížit se těm, kdo byli daleko, a místo toho z Církve odcházeli ti,

Modlí se Brazilci na protestantském evangelizačním mítinku

Foto: wordpress.com

kteří do ní patřili: odcházeli rozčarování a okradení.“ Jsou to velmi silná obvinění, zejména vezmeme-li v úvahu, že jejich adresátem jsou biskupové brazilské církve, z níž po několik desetiletí každoročně odcházejí tisíce věřících. Nezůstávají ve vzduchopráznu. Odcházejí do protestantských komunit, ve kterých se nahlas, někdy až příliš nahlas a příliš naléhavě mluví právě o těch věcech, které se v sociálně laděné církvi v Brazílii ocitly v druhém plánu. V sekularizovaných církvích, v pustinách bez Boha – jak řekl papež – vyrůstají nicméně mladí lidé toužící po transcenci a klepou dnes na brány seminářů.

V době, kdy první skupina brazilských biskupů přijela do Říma, odletěl do Brazílie prefekt Kongregace pro katolickou výchovu, kardinál Zenon Grocholewski, aby se přímo na místě přesvědčil, v jaké situaci jsou katolické školy a semináře v této zemi. Krátce před jeho odletem jsem s ním točil krátký rozhovor.

Zeptal jsem se mimo jiné na důvody postupujícího odkatoličtění Brazílie. Odpověď vatikánského kardinála byla jednoznačná: fascinace Marxem, tedy teologie osvobození. Právě ta oslabila katolickou identitu Církve a jejího evangelizačního ducha. Dnes se Církev naštěstí od teologie osvobození osvobodila. Zůstaly z ní jen trosky – řekl kardinál Grocholewski.

Vzhledem k velikosti místní církve v Brazílii je úřední návštěva tamních biskupů rozložena na celý rok. S různými skupinami brazilského episkopátu se papež setká třináctkrát. V první promluvě se Benedikt XVI. dotkl samého jádra problému. V Církvi se tak zahajuje vážná debata nad příčinami snad největší katastrofy v dějinách křesťanství: postupujícího odkřesťanštění západního světa. Jedině upřímná diskuse, prostá novodobých tabu, může běh nejnovějších dějin Církve zadržet a změnit.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk

V promluvě k brazilským biskupům papež uvažoval o příčinách odchodu milionů tamních katolíků z Církve. Podle Benedikta XVI. je na vině pokoncilní, byť vůli Koncilu odporující, sekularizace Církve.

PAPEŽSKÁ NÁVŠTĚVA

Rozjímání o víře, naději a lásce

Duchovní příprava na papežovu návštěvu

Repro: www.slavkovice.cz

Trojici božských ctností korunuje láska. „Zůstaňte v mé lásce,“ říká Ježíš svým učedníkům. „Bůh je láska,“ píše Miláček Páně. „Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska,“ velebí tuto ctnost svatý apoštol Pavel a nabádá nás: „Usilujte o to, abyste měli lásku.“ Ať je tedy naší silou láska Kristova.

Láska

Láska k bližnímu je hledání dobra pro bližního, říká sv. Tomáš Akvinský a mohli bychom dodat, že láska k Bohu je snaha žít k jeho počtě a radosti. Toto správné a vlastně jediné možné pojetí lásky se bohužel sesmeklo na jiné pojetí a ve slovní zásobě se to projevilo změnou významu slovesa *milovat*. Do po-

zice prvního, pro některé lidi dokonce jediného, významu se dostalo *mít, provádět sexuální styk, prožívat sexuální vzrušení*. O této degradaci není třeba dlouho hovořit, protože to vede k pláněmu, byť oprávněnému, moralizování. Že je člověk víc než organický systém žláz vnitřní sekrece a láska víc než sexuální vzrušení, je jasné. Na co bychom

se měli zaměřit, je uvážít, co všechno člověk ztrácí při degradaci lásky na sex, a ukázat to dospívající mládeži. Konec konců závěrečná volba Mojžíšova zákonodárství *kladu před tebe život a smrt, požehnání a kletbu. Zvol život, abys žil ty i tvoji potomci a miluj svého Boha, Jahve, poslouchej ho a lni k němu, jen tak budeš žít*, (Dt 30,19–20) je zde plně a viditelně v platnosti.

Přijmeme-li lásku v pojetí sv. Augustina, musíme své úvahy začít otázkou, co je to dobro pro bližního.

V prvním náhledu poznáváme dobro jako to, co sami máme rádi, a věci zlé jako to, co si pro sebe nepřejeme. O tuto představu se opírá jak Starý, tak Nový Zákon: *Co sám nenávidíš, nikomu nečiň!* (Tob 4,15 n) a *Co tedy chcete, aby lidé činili vám, číňte i vy jim.* (Mt 7,12). Těmto výrokům dobře rozumíme, i když víme, že skutečné dobro druhých i nás samých občas vyžaduje, abychom snesli nebo i druhým činili něco nepříjemného. Bolestivý zákrok lékaře, nechutný lék, ukáznění a přinucení k potřebné práci jsou známé případy. Pozor musíme dávat tehdy, kdy se náš pocit nemusí krýt s pocitem druhého. Miluje-li někdo zavináče, neprokazuje lásku, když je cpe dítěti, kterému se zavináče hnuší. Takový humorný příklad nás má upozornit, že často dáváme lásce nesprávný tvar. Lidé potřebují pocítit lásku v té podobě, kterou oni potřebují, ne v té, kterou my vymyslíme a pak někomu vnutíme. Staří lidé potřebují daleko víc, aby byli přibráni do činnosti, než aby byli jen obstaráni. Bývá totiž jednodušší je obstarat, než se zdržovat s jejich účastí. Nejmenější formou našich omylů v této otázce je nadměrná míra lásky. Často se stane, že velikost daru či míra ochoty vedou k tomu, že si obdarovaný neví rady a obává se o svou svobodu ve vztahu k nám.

Pravou lásku je třeba nahlédnout jako proudění. Láska nemá povahu okamžitého stavu a nelze ji také převést

PAPEŽSKÁ NÁVŠTĚVA

na oddělené skutky. Je to děj. Milujeme, i když zrovna pro druhé nic konkrétního neděláme. Svě nejbližší např. milujeme, i když se zabýváme někým jiným. Z povahy lásky jako trvalého proudu vyčteme snadno, že ji na jedné straně přijímáme, na druhé vydáváme. Milující člověk žije tím, že předává, vede lásku, která vychází z Boha. Nádherným a posvátným příkladem je předávání života. Jak krásné je, že člověk je z lásky stvořen, skrze lásku přijde na svět, aby pak pro lásku žil.

Opakem člověka milujícího je sobec. Ten v proudu života přestává lásku předávat, pouze ji přijímá. Tím se z něho vyломí a čeká ho osud nekrotické části živého organismu. Není divu, že se vzrůstající mírou sobectví začíná být ohrožen život celku. Odumírání se šíří. Při srovnání člověka sobeckého a milujícího, tj. obětavého, vystoupí také zásadní rozdíl ve směru životní síly. Sobec žije jednosměrně zvnějšku dovnitř. Pokud u něho vidíme opačný směr, jde většinou o snahu vyvolat rychlejší a silnější pohyb dovnitř. Klasickým příkladem je konání (špatné) práce, abych mohl více nakupovat. Nebo jde o smyčku, která sice zevnitř vychází, ale zase se hned vrací. To je ona osudová smyčka *sám sobě, která se zadrhne na pouhé sám a bez pomoci*. Milující člověk sice rovněž přijímá, ale hlavní proud jeho života vede k druhým. Žije vytrysknutím lásky a života. Sobec naopak jen vysává.

Ve světě narušeném hříchem existuje bohužel ještě jedno proudění. Existuje zlo. Lidé otevřeně zlí skutečně zlo ze svého nitra vydávají. Také zlo může být předáváno. Jde o strašné řetězce křivd a odplaty, která je novou křivdou. Zde je třeba, abychom silou lásky tyto řetězce přetali, nepodali zlo dál. Vrcholným vítězstvím zápasu se zlem je Kristova prosba za ty, kdo ho mučili a zabili. Odpuštění je výsostnou podobou lásky.

Čistá láska splývající s obětavostí je charakterizována ještě něčím dalším. Je ze své podstaty nezištnou. To je opět kamenem úrazu pro lidi, kteří vždy hledají výhody a zisk a kteří vůbec na všechno hledí účelově. Při takovém pohledu na život je žádáno, aby život měl nějaký účel, aby měl viditelný přínos. Protože se účel plete se smyslem, dojdou lidé dříve nebo později k tomu, že život nemá smysl a propadají zoufalství. Život ovšem má úžasný smysl sám v sobě. Je-li prožit v lásce, je krásný a obětavost konaná z lásky ztrácí tíhu oběti. Život rozdaný druhým se proměňuje v radost. Proto Kristus říká: *Kdo by ztratil svůj život pro mne a pro Evangelium, zachráni jej.* (Mk 8,35)

Z publikace ČBK „Přípravme se na návštěvu Svatého otce Benedikta XVI. v České republice“. Poustevník; České Budějovice 2009.

www.navstevapapeze.cz

Prosba o lásku

*Duchu svatý, Bože Lásko!
Obracíme se k Tobě,
který vše udržuješ v bytí.
Odpusť nám, prosíme,
co jsme zavinili svým sobectvím
a lhostejností a stali se tak překážkou
Tvého věčného vanutí.
Vrať nás do proudu života.
Ty, který všechno obnovuješ,
obnov i naše srdce a dopřej nám,
aby se podobala pramenu lásky,
kterým je svaté srdce Kristovo.
Duchu Svatý, který odhaluješ
tajemství Boží a jsi učitelem Pravdy,
dej nám, abychom správně chápali
skutečnost, abychom ji unesli
a nežili ve lži.
Odpusť nám, že soucitná, obětavá
a svatá láska je ve světě degradována
na chvilkovou tělesnou slast a ztrácí
tak smysl a hodnotu života.
Navrať nám nevinnost,
aby se naše srdce podobalo nejčistšímu
srdci Panny Marie, Matky Boží.
Jen když námi bude do světa
proudit Tvá láska, budeme věrnými
následovníky jejího Syna
a budeme vpravdě dětmi Božími.
Prosíme o to skrze Krista,
našeho Pána. Amen.*

Čeští studenti píší Benediktu XVI. a českým médiím

Zástupci celorepublikového sdružení Vysokoškolské katolické hnutí ČR a Vysokoškolské katolické hnutí Brno zaslali Svatému otci dopis, v němž vyjádřili radost z jeho blížícího se příjezdu. Více nám k němu řekne mluvčí studentů Lenka Kolaříková:

„My jsme tento dopis napsali jako přivítání. Chtěli jsme jím vyjádřit, že jsme rádi, že papež Benedikt XVI. přijede do Česka a že také poprvé navštíví Brno, protože tento dopis je psaný vysokoškolkou z celé republiky, ale jsou pod ním podepsaní také vysokoškoláci z Brna. Benedikt XVI. je úzce spjatý s akademickou sférou

a i my jako vysokoškoláci cítíme jeho vřelý vztah ke studentům. A tak jsme měli dojem, že by ho taková zpráva od českých vysokoškoláků mohla potěšit. V dopise jsme se mu krátce představili, aby věděl, jakým způsobem v Česku funguje pastorec vysokoškoláků. V krátkosti jsme mu chtěli vyjádřit naše radosti a strasti vysokoškolského života u nás v České republice a opravdu ho ujistit, že jeho slova, která on často k vysokoškolákům směřuje – například na evropském setkání studentů v červenci –, že tato slova vnímáme, že je bereme vážně a v rámci našich možností se je snažíme i uskutečňovat.“

Další iniciativou Vysokoškolského katolického hnutí ČR je výzva médiím:

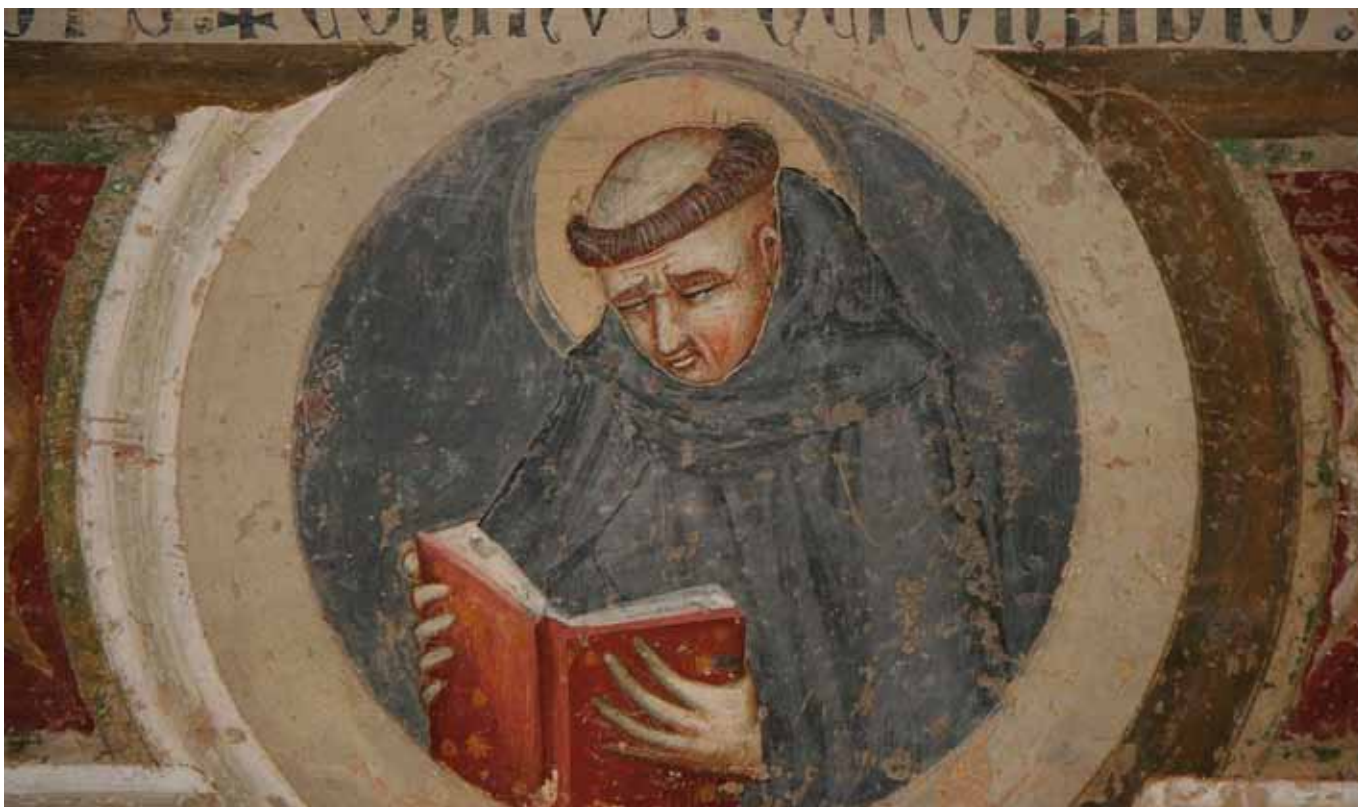
„Výzvu jsme českým médiím adresovali proto, že jsme přesvědčeni, že návštěva papeže v Česku je významná nejen pro církev, ale i pro občanskou společnost, a protože většina lidí se zřejmě s papežem Benediktem XVI. setká skrze média. Proto jsme považovali za důležité nějakým způsobem vyjádřit naši touhu po tom, aby informace o probíhající návštěvě byly vhodné a aby také přinášely nezkráceně poselství, se kterým Benedikt XVI. do Česka přijíždí.“

(MaS)
Radio Vaticana

ROZHOVOR

Učíme se stále více objektivních věcí, které nás nezajímají

říká Remi Brague v rozhovoru o situaci dnešní Evropy

„Jsem pesimista. Evropský intelektuál se přestal učit,“ říká známý francouzský filosof Remi Brague, profesor arabské a středověké filosofie na pařížské Sorboně a v bavorském Mnichově v rozhovoru pro časopis *Il Sussidiario*.

Profesor Brague je známý i u nás, například knihou *Evropa, římská cesta*, ve které poukazuje na jednu příznačnou vlastnost římské civilizace, totiž přijímat předchozí tradice, řeckou či židovskou, a umět je předávat. V tom byla velikost Říma. Existují v Evropě ještě nějaké stopy této římské vlastnosti?

„V knize *Evropa, římská cesta* pojednávám o minulých kulturách, které se vyskytují jedině v evropských dějinách. Mimo Evropu nikoli. Pro srovnání jsem vzal civilizace, které jsou Evropě nejbližší jak zeměpisně, tak kulturně, tedy islámskou a byzantskou. Tyto civilizace měly k minulosti naprosto jiný vztah. V sou-

časné Evropě však spatřuji opravdu velmi málo stop této římské schopnosti. Říkám rovnou, že v tom jsem pesimista. Je to moje „osobní rovnice“. Na mítinku v Římě je jedna výstava o Galileovi, kde je zmínka o tom, že pozorovatel se vždycky dopouští nějaké chyby. Kdo si však dá práci s nějakým experimentem, může vypočítat chyby, kterých se pozorovatel dopouští, a pokusit se je opravit. Přiznávám se tedy ke své „osobní rovnici“, defektu, který poznamenává moje úsudky o Evropě: jsem pesimista. V dnešní Evropě už nejsou stopy po oné konstantě. Musíte si tedy to, co říkám, trochu očistit od účinků mého pesimismu.“

Mluvil jste o civilizacích minulosti. Jak se staví Evropa dnes k jiným civilizacím?

Dnes existují tři civilizace, které mají nějaká poselství: USA, Islám a Čína. Spojené státy nám říkají, že dějiny neskončily a že nelze jednoduše vystoupit z opozice přítel-nepřítel a že také my Evropané máme nepřátele, že ne celý svět nás považuje za hodné a inteligentní. Evropský intelektuál odpovídá do USA: „Jste *cowboys*, hrubci.“ Číňané nám říkají, že nezbohatneme se založenými rukama a sněním bez práce, říkají: „My pracujeme hodně, abychom zbohatli,“ a my odpovídáme, jak to řekl jeden známý francouzský politik, že Číňané „pracují jako mravenci“ a nemohou nás naučit vůbec nic. Muslimské země nám říkají, že jestliže nebudeme mít děti, zmizíme; a my odpovídáme: „Jste fundamentalisti, kteří nechápu vůbec nic.“ Toto

ROZHOVOR

je duch evropské veřejnosti, duch intelektuála současné Evropy, která reaguje na velké soudobé výzvy tím, že se staví stranou, jako by se jí netýkaly. Nepřijímá ani kritiky, ani se nic neučí od druhých. To je anti-římský postoj. Dnešní Evropa ztratila svou minulou schopnost přijímat a předávat.

A Spojené státy? Jak na tom jsou ve vztahu k této „římské cestě“?

Nejsem expert na mezinárodní vztahy, není to můj obor. Ani jsem v USA nestrávil tak dlouhou dobu, abych se mohl vyjadřovat. Ale z toho mála, co jsem o Americe poznal, zdají se mi více evropští než Evropané, totiž více schopní zaujmout odstup od věcí, pokusit se je pochopit a kritizovat je. Umějí hledět víc dopředu, jsou ochotnější vyzkoušet hypotézy a naslouchat druhým. Co říkám, může nyní vypadat paradoxně, pomyslíme-li na některá zahraničně-politická rozhodnutí vládnoucí elity, ale pokud jde o intelektuály, zdá se mi, že jsou otevřenější než ti evropští.

V jedné své přednášce z roku 2007 jste kritizoval rétoriku hodnot. Naproti tomu Benedikt XVI. v některých nedávných vystoupeních zaujal smířlivější postoj. Papež citoval osvícenskou kulturu a vede s ní dialog...

Papež má štěstí, že je filosof, a Josef Ratzinger má smůlu, že je pastýřem. Vaše přirovnání je ovšem úsměvné a uvádí mne do rozpaků. Pro mne je mnohem snadnější být radikální: obrácím se k odborníkům, zatímco pastýř mluví ke všem a musí chtít nechtě užívat slova, která znají všichni. Mohl bych ovšem také poukázat na pozitivní aspekty osvícenství, ovšem za podmínky, že budu brát do úvahy bohatší a hlubší obsah těch slov, než je zvykem. Vezměme třeba lidská práva: není problémem být pro nebo proti; všichni říkají, že jsou pro. Moje otázka však zní, zda ten, kdo mluví o právech člověka, má nějakou antropologii. Rád bych se jej zeptal: „Vy víte, co je člověk?“ Většina lidí by řekla: „Ne.“ Obrovská většina lidí dnes brání práva někomu, o kom neví, kým je. Podle mne je velmi důležité bránit důstojnost lidí.

Důstojnost je klíčový pojem pro mnohé diskuse, které probíhají v posledních letech...

Ano, důstojnost je nebezpečné slovo, protože někdy jsou mu přikládány absurdní významy. Například pro některé je důstojností právo důstojně zemřít, totiž právo, že mne společnost nechá jenom umřít. To je paradoxní. V dnešní společnosti je problém bolesti kladen okrajově, jako fyzická bolest, jako něco, co lze chemicky zmírnit, a zároveň se nedbá o to, jak doprovodit umírajícího k důstojné smrti. A potom: Na jedné straně se zhodnocuje důstojnost člověka a práv člověka, a na druhé straně máme popularizátory vědy, kteří nám nepřestávají opakovat, že člověk je nešťastný živočich, který má příliš rozumu, je zakomplexovaný, objevil se náhodou a není nejmenší důvod přepisovat mu větší důstojnost než jiným zvířatům.

Myslíte, že existuje popularizátor vědy? Uvádíte to jako kategorii ve vlastním smyslu slova...

Mluvení o důstojnosti a právech člověka maskuje, zastírá a kamufluje mluvení, které směřuje k degradaci člověka. Není to divné? Opravdoví vědci nejsou takoví: Galileo kdesi říká: „Tvrzení, že Slunce je středem vesmíru, poslouží důstojnosti člověka.“ Darwin výslovně říká, že svou novou teorií chce přinést člověku lepší život. Naproti tomu je zajímavé, že scientistická média nám jizlivě vyprávějí o tom, jak tato důstojnost neexistuje: říkají nám, že člověk je egoista, omezenec, živočich. Mezi popularizátory vědy se stále více prosazuje přesvědčení, že člověk není učiněn dobře, a že je třeba jej přetvořit (jak sami říkají). Avšak jak může nedokonale bytost vytvořit bytost dokonalou? Rád bych, kdyby se pokusili odpovědět mi na tuto otázku.

Když mluvíme o vědě, nezdá se vám, že v dnešní společnosti existuje určitá idolatrie slova objektivní. Stává se prakticky synonymem pro zvěcnění. Zdá se, jako by nějaká činnost byla tím lepší, čím více je odlišněná, zvěcněná...

Stejně jako u slova důstojnost, je třeba správně rozumět slovu objektivní. Touha po objektivitě je lidskému duchu ke cti. Hledání nestranného úsudku, stále přes-

nější historické bádání, touha nalézt shodu mezi různými postoji k věcem, které jsou nakonec v podstatě všem společné – to všechno jsou žádoucí postupy. To jsou krásné věci, s nimiž všichni souhlasíme.

...ale?

...ale pravdou je, že tato povinnost být objektivní často skrývá něco jiného, totiž že někdo chce její pomocí vnutit druhým svou vlastní vůli. A tento někdo říká, že hledisko tohoto druhého je subjektivní, a to jeho je objektivní. Mně by se proto líbilo nahradit tento druhý pojem objektivitě pojmem intersubjektivita: dvě osoby dozrají k provizorní dohodě v nějakém bodě, akcent se potom vrací zpět k osobám.

A je tu ještě jedna reflexe tohoto slova: paradoxem moderní, po-galileovské vědy je to, že se učíme stále více objektivních věcí, které nás však málo zajímají. Jeden Galileův přítel říkal, že Bible učí, jak se dostat do nebe, ale nic o tom, jak je nebe vytvořeno. Můžeme tuto myšlenku sledovat a všimnout si, že zatímco všechny zajímá, jak se dostat do nebe, tak způsob, jak je vytvořeno nebe, není tak moc zajímavý pro všechny. Jsou to teoretické zájmy, ale neříkají nám nic o tom, jak máme žít. Vám změnil život poznatek, z čeho se skládá atom?

Z *Il Sussidiario* přeložil
P. Milan Glaser SJ, Radio Vaticana

Foto: marina.valensise.it

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Vliv Gustáva Husáka a Václava Klause na populaci České republiky

Z dokumentárního filmu *V hlavní roli Gustáv Husák* od režiséra Roberta Sedláčka (vlevo od Husáka sovětský vůdce Leonid Iljič Brežněv, v rohu snímku Lubomír Štrougal)

Foto: Febiofest

Začalo to koncem let šedesátých, kdy jsme se opět, jako v letech padesátých, dostali pod hranici prosté reprodukce, kterou charakterizuje koeficient úhrnné plodnosti 2,1 dítěte na jednu ženu. Gustáv Husák, tehdy ještě I. tajemník UV KSČ, se začátkem sedmdesátých let zasloužil o velkorysou akci pro zlepšení populačního vývoje. Stranické struktury reagovaly přímou ekonomickou podporou rodin s dětmi. Odepisovaly se novomanželské bezúročné půjčky při narození dítěte, prodlužovala mateřská dovolená, zvýšil se mateřský příspěvek a přídavky na děti. Výsledkem byl rychlý nárůst počtu narozených dětí až na hodnotu koeficientu úhrnné plodnosti 2,4 dítěte na 1 ženu v roce 1974. V té chvíli to byl velký úspěch, oslavné projevy následovaly. Bohužel se ukázalo, že šlo o úspěch dočasný. Od roku 1975 porodnost opět postupně klesala, až se dostala v letech osmdesátých pod hra-

nici prosté reprodukce, která je v desetimilionovém národě (za podmínky velmi nízké dětské úmrtnosti) 155 000 novorozenců ročně.

Potřeba dostatku dětí, které následně přebírají ekonomickou štafetu za generací předcházející, je evidentní. Při jejich deficitu nemá kdo zaplatit v průběžně financovaných systémech (jakým je např. důchodový) slušné dožití předcházející generace, která financovala slušné dožití svým rodičům.

Poručíme porodnosti...

KSČ velký demografický experiment na zajištění trvalého dostatku dětí nevyšel. Důvody, proč se tak stalo, tehdy neznali. Přesto se nedá Gustávu Husákovi upřít, že má zásluhu na narození nejméně 211 556 dětí v Čechách a na Moravě v letech 1972–1979. Nejméně proto, že jsou započítány jen děti narozené nad záchovný populační limit, to je nad 155 000 novorozen-

ců ročně. Tím dosáhl jedné podstatné věci, a to vyrovnanou populační bilanci v průměru let 1948 až 1989.

Přenesme se teď do let devadesátých minulého století. Tehdejší Česká národní rada odhlasovala v roce 1992 Zákon o dani z příjmů fyzických osob a následně jej podepsali Milan Uhde a Václav Klaus. Zákon byl zveřejněn ve sbírce zákonů číslo 586/1992 Sb. a začal platit od 1. ledna 1993. Důvodem, proč se o zákonu o daních z příjmů zmiňuji, je skutečnost, že drasticky snížil odpočet daně na děti. Před platností tohoto zákona stát rodičům zohlednil plných 50% nákladů vynakládaných v rodinách na výchovu dětí (začátkem let devadesátých dokonce 53%). Dnes stát kompenzuje 12,5% nákladů na výchovu dětí v rodinách, kde rodiče pracují a odvádějí daně a tzv. pojištění, což je ve skutečnosti opět daň. Zákon tak přinutil rodiče dětí odvádět do státní kasy peníze, které si vydělali, peníze před rokem 1993 určené státem na výchovu dětí v rodinách.

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Deficit rodinných rozpočtů

Když mluvím o chybějících penězích, tady je výpočet. Stát do konce roku 1992 zohledňoval 53 % nákladů na výchovu dětí v rodinách, od 1. ledna 1993 méně než ¼, to je 12,5%. Pokud chci dostat čísla odpovídající aktuálnímu chápání hodnot, musím vycházet ze současné hladiny platů a cen. Jedině tak lze ukázat v reálu skutečnou devastaci ekonomicky aktivních rodin s dětmi.

Počítám roky 1993–2005, takže vezmu za základ průměrný náklad na 1 dítě v rodině s příjmem na úrovni mediánu (2 x 16 000 Kč hrubého) a s 1–3 dětmi z konce tohoto období. Podle dat Českého statistického úřadu (ČSÚ) bylo v roce 2004 v takto definovaných rodinách zapotřebí 6352 Kč na jedno dítě za 1 měsíc. Z toho částka odpovídající 53 % je 3367 Kč, od které odečteme 12,5 % jako příspěvek státu. Výsledek je 2572 Kč na 1 dítě měsíčně. Do výpočtu zahrnu pouze děti a mladistvé do 18 let věku, což je 2 060 000 dětí a navíc odečtu 10 % dětí vychovávaných pouze ze sociálních dávek. Výsledek je 1 855 000 dětí. Zadání je celé a mohu tedy přistoupit k výpočtu:

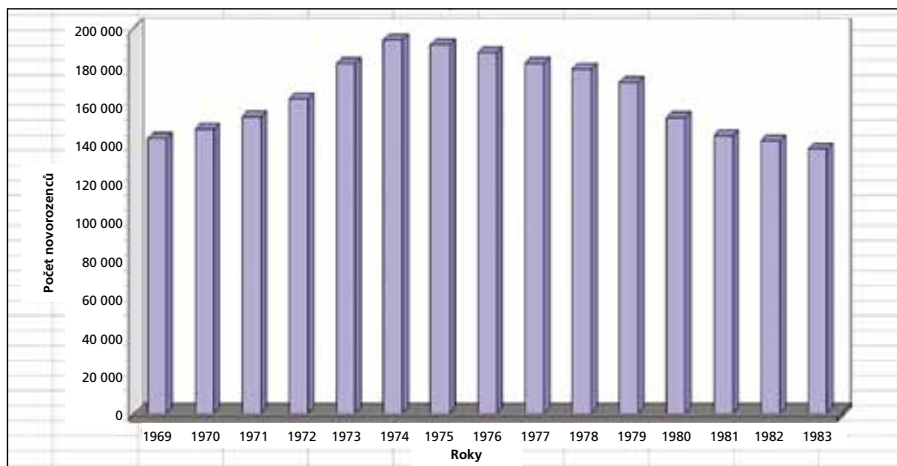
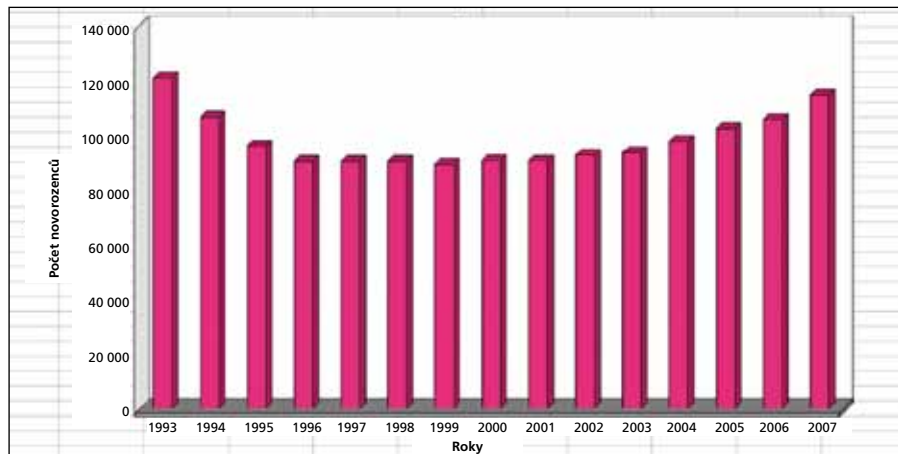
$$1\,855\,000 \text{ dětí} \times 2572 \text{ Kč} \times 12 \text{ měsíců} = 57\,252\,720\,000 \text{ Kč}$$

$$57\,252\,720\,000 \text{ Kč} \times 13 \text{ roků} = 744\,285\,360\,000 \text{ Kč}$$

Výsledný deficit rodinných rozpočtů je 57 miliard 253 milionů ročně. Za sledované období 13 let to dělá úhrnem 744 miliard 285 milionů.

Lidové přísloví praví: „Kdo šetří, má za tři,“ což je možná pravda u jednotlivce,

Graf č. 2 – Počet živě narozených v letech 1993–2007

Graf č. 1 – Počet živě narozených v letech 1969–2003

zde to ale neplatí. Pokud si někdo pomyslí, že uvedené prostředky stát ušetřil, není tomu tak. Ve skutečnosti uvedené „ušetřené“ prostředky stát prodělá v horizontu jedné generace, protože nebude mít z dětí, které se díky genocidní ekonomické politice státu nenarodily, žádný čistý zisk. V Německu již v roce 2005 vypočetli průměrný čistý zisk státní pokladny z jednoho novorozence za celou dobu jeho života na 76 900 Eur. Vzhledem ke generačnímu posunu doprovázenému rostoucím DPH stát škudlil na nesprávném místě, a proto prodělá více, než ušetřil.

Zákon č. 586 v souvislosti

Podívejme se teď společně, jaké praktické dopady přinesl výše uvedený zákon do české populace. Vezmeme si k tomu na pomoc čísla zveřejněná ČSÚ a převedeme si je do grafu (jsou použita tzv. tvrdá data, na rozdíl od dat měkkých, a tedy diskutabilních, jakými jsou např.

odhady volebních preferencí stran soukromými agenturami).

Ke grafu č. 2, který znázorňuje vývoj demografické deprese v posledních 15 letech si dovoluji následující poznámky. Pokles ze 121 025 dětí v roce 1993 na 90 446 dětí v roce 1996 (rozdíl je 30 579 novorozenců) byl velice rychlý. Pokud si uvedenou hodnotu porovnáte s grafem č. 2, kdy v roce 1970 se narodilo 147 865 dětí a v roce 1973 přišlo na svět 181 750 dětí (rozdíl činí 33 885 dětí) jsou uvedené trendy ve stejných časových úsecích porovnatelné a lze z nich vyvodit přímý vliv zvýšeného přísunu peněz do rodin nebo naopak nedostatku peněz v rodinách.

Období mírného přírůstu novorozenců od roku 2002 lze podle mého názoru přičíst třem důvodům.

První je vliv zvýšeného počtu novorozenců ze 70. let, tak jak je znázorněn na grafu č. 1, což má vliv na současný zvýšený počet žen schopných mít děti. Dá se to také vyčíst ještě jinak. V letech 1973–2005 se nenarodilo do vyrovnané populační bilance 760 930 dětí, nebo také můžeme říci, že se dokonce nenarodilo 948 378 dětí, to je o 187 448 dětí více, pokud zohledníme počty žen ve fertilním věku a přiřadíme k nim počet potenciálních novorozenců.

Druhý důvod je možno vyčíst z nárůstu věku rodiček, které si v době dotikávajících biologických hodin pořizují dítě, často s komplikacemi (např. zvýšené počty spontánních potratů, snižující se porodní váha novorozenců).

ROK KNĚŽÍ

Věrnost osvobozuje biskupa i ty, kteří jsou mu svěřeni

Homilie Benedikta XVI. při biskupském svěcení v bazilice svatého Petra

Foto: www.stpetersschool.com

Homilii o charakteristikách služebníka – o věrnosti, prozíravosti a dobrotě – pronesl papež Benedikt XVI. při svěcení pěti „spolubratrů presbyterů“, z nichž se stanou noví nástupci apoštolů, neboť se osvědčili „svou věrnou službou ve státním sekretariátu nebo v Kongregaci pro nauku víry či v Governátoru vatikánského městského státu“. Příkladem služebníka je Kristus a Maria.

Podle apoštolské tradice je tato svátost udělována vkládáním rukou a modlitbou. Vkládání rukou se koná mlčky. Lidská slova utichají. Duše se mlčením otevírá Bohu, jehož pomyslná ruka spočine na člověku, vezme jej k sobě a zároveň jej zakrývá, aby jej chránila a aby se tak stal zcela vlastnictvím Boha, naprosto mu patřil a přiváděl lidi k Bohu. Avšak jako druhý základní prvek úkonu svěcení pak následuje modlitba. Biskupské svěcení je událostí modlitby. Žádný člověk nemůže učinit druhého knězem či biskupem. Pán samotný, jenž skrze slova modlitby a gesto vkládání rukou

přijímá dotyčného muže zcela do svých služeb, jej vtahuje do svého vlastního Kněžství. On sám konsekruje vyvolené. On sám jediný svrchovaný Velekněz, který podal jedinou oběť za nás všechny, mu uděluje účast na svém Kněžství, aby jeho Slovo a jeho dílo byly přítomny v každé době.

Být jedno s Kristem

Pro toto spojení modlitby a jednání Krista vzhledem k člověku, církve ve své liturgii vyvinula výmluvné znamení. Během modlitby svěcení je nad kandidátem otevřen evangeliář, kniha Božího

Slova. Evangelium jej má prostoupit, živé Slovo Boží jej má takřkajíc proniknout. Evangelium vlastně není pouhým slovem – Kristus sám je evangeliem. Tímto slovem má samotný Kristus život proniknout dotyčného muže, takže se cele stává jedno s Ním, a Kristus žije v něm a dává jeho životu formu a obsah. Tímto způsobem se v něm má realizovat to, co dnešní liturgická čtení ukazují jako podstatu Kristova služebného kněžství. Svěcenec musí být naplněn Duchem Božím a žít z Něho. Musí přinášet chudým radostnou zvěst, pravou svobodu a naději, která dává člověku život a uzdravuje ho. On má představovat Kristovo kněžství mezi lidmi, kněžství Melchizedeche, tj. království spravedlnosti a pokoje. Jako 72 učedníků poslaných Pánem, musí být tím, kdo přináší uzdravení, kdo pomáhá uzdravit vnitřní zranění člověka – jeho vzdálení se Bohu. První a podstatné dobro, kterého je člověku zapotřebí je blízkost Boha samého. Království Boží, o kterém se mluví v dnešním úryvku evangelia není něčím, co je „kolem“ Boha, jakýmsi stavem světa: je to zkrátka přítomnost samotného Boha, který je tou pravou uzdravující silou.

Kněžská služba je sebedarováním

Ježíš shrnul všechny tyto rozmanité aspekty svého Kněžství do jediné věty: „Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mk 10,45). Sloužit a darovat tak sebe sama, být nikoli pro sebe, ale pro druhé, od Boha a k Bohu – to je nejhlubší jádro poslání Ježíše Krista a zároveň pravá podstata jeho Kněžství. Takto učinil z označení „služebník“ svůj nejvznešenější čestný titul. Tím dovršil převrácení hodnot, daroval nový obraz Boha i člověka. Ježíš nepřichází jako jeden z vládců tohoto světa, ale On, který je pravým Vládcem, přichází jako služebník. Jeho

ROK KNĚŽÍ

Kněžství není nadvláda, nýbrž služba. Je to nové Kněžství Ježíše Krista na způsob Melchizedeche. Svatý Pavel formuloval podstatu apoštolského a služebného kněžství velmi zřetelně. Tváří v tvář svárům, které byly v Korintské církvi mezi různými proudy, vztahujícími se k různým apoštolům, klade otázku: Kdo je vůbec apoštol? Kdo je Apollo? Kdo je Pavel? Jsou to služebníci, každý jak mu to Pán dal (srov. 1 Kor 3,5). „Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí.“ (1 Kor 4,1). Sám Ježíš během posledního týdne svého života v Jeruzalémě hovořil ve dvou podobenstvích o služebnících, kterým pán svěřuje svá časná světská dobra, a poukázal na tři charakteristiky správné služby, v nichž je konkretizován obraz služebného kněžství. Pohlédneme ještě krátce na tyto charakteristiky, abychom rozjímali očima samotného Ježíše o poslání, které jste vy, drazí přátelé, povolání nyní přijmout.

Věrnost

První charakteristika, kterou Pán požaduje na služebníkově, je věrnost. Bylo mu svěřeno velké dobro, které mu nepatří. Církev není naší církví, ale Jeho církví, církví Boží. Služebník musí dbát na to, jak spravuje dobro, které mu bylo svěřeno. Nevážeme lidi k sobě, nehledáme moc, prestiž, vážnost pro sebe. Vedeme lidi k Ježíši Kristu a tak k živému Bohu. Takto je uvádíme do pravdy a svobody, která z pravdy vyplývá. Věrnost je altruismem, a právě proto je osvobozující i pro samotného služebníka, i pro ty, kteří jsou mu svěřeni. Víme, jak občanská společnost a nezřídka také církev strádá tím, že mnozí z těch, kterým byla svěřena odpovědnost, pracují sami pro sebe a ne pro společenství. Pán několika tahy načrtává obraz špatného služebníka, který začne hodovat a tlouci své poddané a zraňuje tak podstatu svého poslání. Slovo, označující „věrnost“, v řečtině souvisí se slovem „víra“. Věrnost služebníka Ježíše Krista spočívá právě v tom, že se nesnaží přizpůsobovat víru dobovým módám. Jenom Kristus má slova věčného života a tato slova musíme lidem přinášet. Ona

jsou tím nejcennějším dobrem, které nám bylo svěřeno. Takováto věrnost v sobě nemá nic statického či sterilního, je kreativní. Pán vyčítá služebníkově, že ukryl pod zem svěřené dobro, aby se vyhnul riziku. Touto zdánlivou věrností služebník ve skutečnosti pánovo dobro odložil stranou, aby se mohl věnovat výlučně svým vlastním záležitostem. Věrnost není strach, nýbrž je inspirována láskou a jejím dynamismem. Pán chválí služebníka, který z jeho dober vytěžil zisk. Víra si žádá, aby byla předávána. Nebyla nám udělena jen pro nás samotné, pro osobní spásu naší duše, nýbrž pro druhé, pro tento svět a pro naši dobu. Musíme ji zasadit do tohoto světa, aby se v něm stala živou silou; aby v něm zesílila přítomnost Boha.

Prozíravost není prohnání

Druhá charakteristika, kterou Ježíš vyžaduje od služebníka, je prozíravost. Tady je třeba ihned předejít jednomu nedorozumění. Prozíravost je něco jiného než prohnání. Prozíravost je podle řecké filosofické tradice první z kardinálních

Během modlitby svěcení je nad kandidátem otevřen evangeliář, kniha Božího Slova. ...Kristus sám je evangeliem. Tímto slovem má samotný Kristus život proniknout do tyčného muže, takže se cele stává jedno s Ním, a Kristus žije v něm a dává jeho životu formu a obsah.

ctností; ukazuje na primát pravdy, která se pomocí „prozíravosti“ stává kriteriem našeho jednání. Prozíravost vyžaduje pokorný, disciplinovaný a bdělý rozum, který se nedá ošálit předsudky; nesoudí podle žádostí a vášní, ale hledá pravdu, včetně pravdy nepohodlné. Prozíravost znamená pustit se do hledání pravdy a jednat způsobem, který jí odpovídá. Prozíravý služebník je především člověk pravdy a člověk poctivého rozumu. Bůh nám prostřednictvím Ježíše Krista otevřel okno pravdy, která – je-li vydána jenom do našich sil – zůstane často sevřena

a jenom částečně transparentní. On nám ukazuje v Písmu svatém a ve víře církve bytostnou pravdu o člověku, která našemu jednání vtiskuje správný směr. První kardinální ctnost služebníka a kněze Ježíše Krista spočívá v tom, že se nechá ztvárnit pravdou, kterou nám ukazuje Kristus. Takto se stáváme lidmi skutečně rozumnými, kteří soudí na základě celku a nikoli na základě nahodilých detailů. Nenechávejme se vést malým okénkem naší osobní chytrosti, ale velkým oknem, které nám Kristus otevřel na celou pravdu, hledme na svět a lidi a rozpoznáme, co má opravdu v životě cenu.

Dobrota

Třetí charakteristika, o níž Ježíš hovoří v podobenství o služebníkově je dobrota: „Služebníku dobrý a věrný... pojď se radovat se svým pánem“ (Mt 25,21.23). Význam toho, co se míní charakteristikou „dobrý“, se nám může vyjasnit, pomyslíme-li na Ježíšovo setkání s bohatým mladíkem. Tento člověk se obrátil k Ježíši a nazval jej „Mistře dobrý“, načež obdržel překvapivou odpověď: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh“ (Mk 10,17). V plném smyslu dobrým je pouze Bůh. On je Dobro, Dobrým po výtce, Dobrotou osobně. Být dobrý se proto v případě tvora – člověka – zakládá nezbytně na hlubokém vnitřním zaměření k Bohu. Dobrota roste spolu s vnitřním sjednocováním se s živým Bohem. Dobrota předpokládá především živé společenství s Bohem, rostoucí vnitřní sjednocení s Ním. Ostatně, od koho jiného by bylo možné se naučit pravé dobrotě, než od Toho, který nás miloval až do konce, až do krajnosti (srov. Jan 13,1)? Staňme se dobrými služebníky prostřednictvím našeho živého vztahu k Ježíši Kristu. Jedině odvíjí-li se náš život v dialogu s Ním, jediné proniká-li nás jeho bytí, jeho charakteristiky a utvářejí-li nás, můžeme se stát služebníky opravdu dobrými.

Maria – matka služebníků

V církevním kalendáři je dnes připomínáno Jméno Marie. V Ní, která byla a je naprosto sjednocena se Synem, Kristem, našli lidé v temnotách a utrpe-

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Vliv Gustáva Husáka a Václava Klause na populaci ČR

Dokončení ze strany 11

Třetí důvod zvyšování porodnosti – zejména v posledním roce, tj. rok 2007, kdy došlo k nárůstu o téměř 10 000 novorozenců – má nejméně z poloviny základ ekonomický, vyvolaný v době před parlamentními volbami v roce 2006, a to podstatným zvýšením pomoci rodinám v době porodu a v batolecím věku dítěte.

Když státem vytvořené podmínky pro ekonomicky aktivní rodiny s dětmi porovnáme s demografickými údaji, je jasné, že přímá ekonomická podpora rodin zvýšenou porodnost, i když dočasnou, skutečně vyvolá. V případě opačném – to znamená, když stát přinutí rodiče děti odvádět do státní kasy peníze, které si vydělali, peníze dříve určené na výchovu dětí v rodinách – dojde k útlumu porodnosti.

Homo economicus na vyměření

Člověk ekonomický si totiž hravě spočítá, že je pro něj daleko výhodnější děti nemít. Tím se ovšem *homo economicus* nestal méně společenský, zato vyměnil sociální síť, do které se dobrovolně vrhají pracující rodiče dětí, za návštěvy divadel, pěkné oblečení, zahraniční rekreace, pořízení nového bytu nebo domku, nové auto... Děti tak mají dnes jen ti, kteří je skutečně mít chtějí, a to i proti tvrdému ekonomickému tlaku státu. Pracující rodiče jsou totiž nuceni vychovávat děti z peněz, které bezdětní mohou utratit

pro sebe. Přitom na každém rohu rodiče slyší jak se stát stará o rodiny s dětmi, a dokonce mi napsal osobní tajemník Václava Klause, že bezdětní přispívají na výchovu dětí v rodinách, a to aniž by rozlišil rodiče pracující od rodičů žijících ze sociálních dávek. Takové pojetí „nového sociálního státu“ v podobě Herodesova zákona o dani ze mzdy si, pane profesore Klaus, nepředstavuji.

V souladu s výše uvedenými fakty je zřejmé, že od 1. ledna 1993 byly pracující rodiče, kteří vychovávají děti, uvedeni do ekonomicky nesnesitelných životních podmínek tím, že jim byly v novém daňovém systému téměř zcela odebrány finanční prostředky nutné na výchovu dětí v rodinách¹⁾, a tak následně, vzhledem k době těhotenství, bylo ztraceno v letech 1994–2005 nejméně 30 000 novorozenců ročně. To znamená celkem ztráta $12 \times 30\,000 = 360\,000$ nenarozených dětí. Jedná se skutečně o dolní hranici počtů.

Zlým faktem je, že přes údajný *baby boom* ztráty narůstají i nadále. Za rok 2007 nám například chybí do vyrovnané populační bilance 40 368 novorozenců. Ve srovnání s ostatními vlivy, jak je výše uvádím, vliv ekonomický zůstává dominantním.

Konečný účet

Shrnuto a podtrženo, Gustáv Husák měl v oblasti demografie zásluhu na narození nejméně 211 556 dětí v Čechách

a na Moravě v letech 1972–1979, Václav Klaus má jako Velký reformátor také zásluhu, ovšem spojenou s nenarozením nejméně 360 000 dětí v letech 1994–2005, což není číslo konečné.

Děkuji Gustávu Husákovi *in memoriam* a Václavu Klausovi za to, že svou činností ve vrcholných politických funkcích založili demografický pokus v celonárodním měřítku a tím mi vytvořili prostor pro vyvrácení staré sociologické teze která zní: „V předminulém století se vedl spor mezi renomovanými ekonomy a sociology o to, zda člověk je svou povahou *homo economicus* nebo *homo socialis*. Teprve ve dvacátém století se obecně uznalo, že podstatou člověka není ekonomická činnost. Ekonomické činnosti jsou jen instrumentem k lidskému žití a rozvoji. Tím se vytvořil i prostor pro nové pojetí funkce sociální politiky státu“²⁾.

Prostor pro realizaci uvedené zlé poučky se vytvořil jen zdánlivě. Sociologové a demografové ji uplatnili v sociálních politikách států EU a způsobili demografickou krizi s následnou krizí ekonomikou a sociální. Mohou z uvedené poučky vycházet i nadále, pokud jejich cílem je zničení evropské civilizace.

Ing. Ivo Patta

Literatura:

- 1) Patta, I. Proč nemáme na výchovu dětí? (<http://aktualne.centrum.cz/blogy-a-nazory/clanek.phtml?id=109032>)
- 2) Tomeš, I. Sociální politika, teorie a mezinárodní zkušenost. Praha : Sociopress, 2001.

Věrnost osvobozuje biskupa i ty, kteří jsou mu svěření

Dokončení ze strany 13

ních tohoto světa tvář Matky, která nám dodává odvahy, abychom šli dále. V západní tradici bylo jméno Marie přeloženo výrazem „Hvězda mořská“. Vyjadřuje se tím právě tato zkušenost: kolikrát jen se dějiny, v nichž žijeme, jeví jako temné moře, které doráží a ohrožuje svými vlnami bárku našeho života. Někdy se noc zdá neproniknutelnou. Často může vznikat dojem, že moc má jenom zlo a Bůh je nekonečně daleko.

Často tušíme jenom v dálce velké Světlo, Ježíše Krista, který zvítězil nad smrtí a zlem. Pak ale vidíme velmi blízko světlo, které se rozsvěcuje, když Maria říká: „Hle, jsem služebnice Páně“. Vidíme jasné světlo dobroty, která z ní proudí. V dobrotě, s níž přijala a stále znovu jde vstříc velkým i malým očekáváním mnoha lidí, rozpoznáváme velmi lidským způsobem dobrotu samého Boha. Svou dobrotou stále znovu přináší Ježíše Krista a tím velké Světlo Boha světu. On

nám dal svou Matku za naši Matku, abychom se od Ní naučili pronášet „ano“, které nám umožňuje stát se dobrými.

Drazí přátelé, prosíme v této chvíli za vás Matku Páně, aby vás vedla stále ke svému Synovi, zdroji dobroty. A prosíme, abyste se stali služebníky věrnými, prozíravými a dobrými, a mohli tak jednoho dne slyšet od Pána dějin slova: Služebníku dobrý a věrný, pojď se radovat se svým pánem. Amen.

Benedikt XVI.

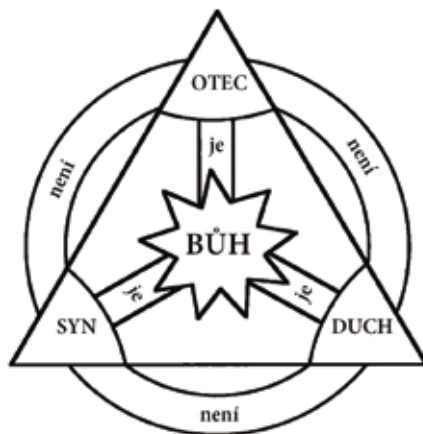
Přeložil P. Milan Glaser SJ, Radio Vaticana (mezititulky redakce, redakčně kráceno)

DOPISY ČTENÁŘŮ

Popře Brno trojjedinost Boží? [RCM 15/2009]

Už název uvedeného příspěvku je neadekvátní – Brno a celá Česká republika už dávno „popřely“ nejenom trojjedinost Boží, ale i víru v Boha jako takovou. Jak je i ze stránek RC Monitoru více než zřejmé, většinová společnost je u nás pohanská. Věřící všech monoteistických vyznání dohromady u nás představují nepřilíš velkou menšinu. O to důležitější je, aby „neválčili“ mezi sebou navzájem, ale aby se dokázali sjednotit ke společnému připomínání těch nejzákladnějších duchovních pravd a etických principů, které jsou dnes tak vážně ohrožené. To se někdy, Bohu díky, opravdu děje. Tak například v roce 2006 vydali křesťané, židé a muslimové v českých zemích společně prohlášení proti hrozící legalizaci eutanazie, ve kterém majoritní společnosti připomněli, že život nám byl dán Stvořitelem, a proto nemáme právo si ho brát ani ho brát jiným.

Je samozřejmě pravda, že muslimové a židé nesdílejí naši víru v Boží trojjedinost. I tak nás toho ale s nimi spojuje mnohem víc než s našimi ostatními nekřesťanskými spoluobčany. Nemyslím, že bychom měli muslimy nutit k tomu, aby se k jedinému Bohu místo v mešitě museli modlit v nějakých méně důstoj-

Ilustrace: RC

ných prostorách. Obava, že v případě postavení nové mešity se bude z minaretu několikrát denně popírat křesťanské dogma o trojjediném Bohu, je zbytečná. Brněnští muslimové sami říkají, že se bez minaretu obejdou. Nikdy na něm netrvali a netrvalí. Kromě toho volání „není boha kromě Boha“, které se ozývá z minaretů v islámském světě, neříká nic jiného než první přikázání Desatera či první článek křesťanského vyznání víry („Credo in unum Deum...“).

Jinak Vám přeji do Vaší záslužné práce Boží požehnání a vše dobré.

Vít Machálek

Vážený příteli, pojem Boží trojjedinosti se netýká jen osobní víry jednotlivců, ale i křesťanské víry jako základu, na němž stojí Evropa a její vidění světa a člověka. I Evropan, který víru nepraktikuje a považuje se za ateistu, sdílí křesťanskou vizi, podle níž má Boží vláda nad světem zásadně odlišný charakter než politická moc „a liší se neméně, než se Boží bytí liší od našeho“ (*Libri Carolini*).

Tvrzení o „třech monoteistických náboženstvích“ je zjednodušené, protože představa Boha je u každého z nich různá. Rozhodně nesouhlasím s tím, že nás konkrétně s muslimy „spojuje víc než s našimi ostatními spoluobčany“: islám nezná pojem sekulárního práva, jak je uznáván na Západě; naopak vyžaduje přímou aplikaci posvátného textu jako normy do života lidí. Šariatické právo, o jehož uplatnění muslimové usilují ve všech zemích, kde dosáhli dostatečného počtu, je teokratickým konceptem. V tom nám muslimové nejsou blíže, ale naopak dále než ti občané, kteří se považují za ateisty.

Myslím, že my katolíci bychom daleko spíše než o ukvapené ztotožňování křesťanství s islámem měli usilovat o to, aby se muslimové u nás setkávali s autentickými křesťanskými hodnotami a ne s úpadkovými jevy, charakteristickými pro poslední destiletí vývoje západní kultury.

Michaela Freiová

Interdiecézní projekt v Roce kněží na památku papežské návštěvy

U příležitosti nadcházející apoštolské návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. byl skupinkou kněží a diecézních kampaňologů připraven Interdiecézní projekt kněžských zvonů, který má být trvalou památkou na papežskou návštěvu. Katolíci kněží naší země se podílejí na celonárodní kněžské sbírce na nové zvony pro rodiště svatého Jana Nepomuckého v Nepomuku.

Tento projekt v rámci Roku kněží byl připraven jako zcela ojedinělý a výjimečný, na kterém se mohou podílet všichni kněží a biskupové katolické

církve v naší zemi i z okolních států. Jde o projekt, který má v tomto mimořádném Roce kněží prohloubit a zviditelnit jednotu kněží i biskupů, který je vyjádřením kněžské úcty svatému Janu Nepomuckému.

Projekt se koná v rámci Roku kněží 2009/2010, u příležitosti 280. výročí kanonizace sv. Jana Nepomuka, u příležitosti a na památku právě nadcházející návštěvy papeže Benedikta XVI. v naší zemi a u příležitosti 150. výročí úmrtí svatého Jana Nepomuckého Neumanna v roce 2010. V rámci uvedeného projektu

jsou shromažďovány dobrovolné a soukromé dary katolických kněží různého postavení, funkcí a poslání, ze kterých budou pořízeny nové zvony do kostela svatého Jana Nepomuckého v Nepomuku, který stojí na místě rodného světce domu.

Na projektu se pracuje od června 2009. Postupně byly osloveny všechny diecéze a diecézní biskupové byli seznámeni se záměrem a projektem. Nyní u příležitosti papežské návštěvy v září 2009 projekt již naplno startuje. Svě osobní požehnání a vyjádření podpory pak do začátku díla během léta udělila většina biskupů České republiky.

www.knezskезvony.katolik.cz

NA ZÁVĚR

Poznámka k týdnu

Jsme majitelé klíčů vlastní budoucnosti

Zprávy z uplynulého týdne přinesly dva zajímavé titulky. První zněl: „Britští lékaři nechali zemřít předčasně narozené dítě“ a druhý „Stovky pro-life demonstrantů se shromáždily ve Vídni k protestu proti starostovi“. Ten první mne nechal chladnou jako matku a ten druhý mne z profesního pohledu potěšil. První zpráva referovala o předčasně narozeném chlapci, kterému lékaři odmítli poporodní zdravotní péči. Důvodem byly chybějící dny na zařazení do klasifikace „narozené dítě“. Dítě tedy bylo „potratem“, resp. plodem, kterému v době před narozením *de facto* žádná právní ochrana nenáleží. Narodil se v 21. týdnu, živý a plakal. Důvody, které zoufalé matce předložili, byly zformulovány do „finančních“ a do pochybností o „dostatečné kvalitě života“. Žijeme v období změn v kategorizaci lidskosti. Rozumějte: v období datových proměnných – ať už kalendářních, tj. přesně daných týdnů těhotenství, za něž si počaté dítě zaslouží právní respekt, a pak také v proměnách věkových hranic, kdy už bude život člověka chápán jako nekvalitní, takže se využije *zdravého rozumu* a dotýčný dá

...je opravdu velice potřeba investovat v maximální možné míře své síly a čas do toho, abychom se stali služebníky kultury života. Nikdo jiný to za nás neudělá.

souhlas k eutanázii kvůli dobru lidstva. Půda se připravuje a je možné, že vlna ekonomické krize nás posune rychlostí sprintu dále. Kdo je *majitelem klíčů* ke skříňkám s tímto tajuplným obsahem naší budoucnosti?

Přece my – vy i já. Proto je třeba se vši vážností pracovat pro obnovu lid-

ské důstojnosti. Kdo si tuto myšlenku vědomě nevezme za svou, stává se kvůli své pasivitě aktivní součástí kultury smrti a jejím vykonavatelem. Někdy se podívám z okna své kuchyně do ulice a vídám lidi, jak postávají na chodníku a povídají si. Vidám maminky s dětmi, jak chodí od vchodu ke vchodu po vzájemných návštěvách, vidím poklidné korzo s kočárky a je to milé. Jenomže je *opravdu* velice potřeba investovat v maximální možné míře své síly a čas do toho, abychom se stali *služebníky kultury života*. Nikdo jiný to za nás neudělá.

Starostovi ve Vídni přišli aktivisté zneklidnit páteční odpoledne, které věnoval oslavě třicetiletého výročí založení první rakouské potratové kliniky. Věru, bylo co slavit: za dobu své existence si připsala zabití 300 tisíc počatých dětí. Patřili bychom mezi protestující v čele s biskupem Andreasem Launem, kdybychom měli možnost se akce zúčastnit? Využíváme možnost účastnit se podobných akcí pořádaných u nás? Pokud ano, Bohu díky. Pokud ne, není to lenost?

Zdeňka Rybová

Liturgická čtení

27. 9.	Neděle	Nm 11,25–29, Žl 19, Jak 5,1–6, Mk 9,38–43.45.47–48 26. neděle v mezidobí			
28. 9.	Pondělí	Mdr 6,9–21, 1 Kron 29, 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24, Mt 16,24–27 Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa	1. 10.	Čtvrtek	Neh 8,1–4a.5–6.7b–12, Žl 19, Lk 10,1–12 sv. Terezie od Dítěte Ježíše
29. 9.	Úterý	Dan 7,9–10.13–14 (Zj 12,7–12a), Žl 138, Jan 1,47–51 Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů	2. 10.	Pátek	Ex 23,20–23a, Žl 91, Mt 18,1–5.10 sv. anděl strážní
30. 9.	Středa	Neh 2,1–8, Žl 137, Lk 9,57–62 sv. Jeroným	3. 10.	Sobota	Bar 4,5–12.27–29, Žl 69, Lk 10,17–24 sv. Maxmilián

RC MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, Mgr. Dagmar Kopecká, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 465 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.